

Poruka za Međunarodni dan plesa, 29. travnja 2026.

Autorica poruke: Crystal Pite, Kanada

Koreografkinja

Ljudi se kreću – naše ruke posežu, koljena nam se povijaju, glava kima, prsa se uvlače, leđa rastežu, skačemo, sliježemo ramenima, stišćemo šake, podižemo jedni druge i jedni druge odgurujemo. Koliko je ovo radnja, toliko je i jezik. To je ono što tijelo želi reći o potrebi, porazu, hrabrosti, očaju, žudnji, radosti, neodlučnosti, frustraciji, ljubavi. Te nam slike zabljesnu u glavi jer smo te stvari osjetili tako čisto u tijelu – nešto nas je pokrenulo.

Mi smo plesači, svi mi. Život nas pokreće; život nas *rasplesuje*. Prolazan poput daha, konkretan poput kosti, ples se sastoji od nas. Mi oblikujemo prostor. Tijelima pišemo ono što duboko razumijemo na jeziku bez riječi. Kada plešemo, krasimo prostor u sebi i oko sebe.

Poput života, ples se stvara i razara u svakom trenutku. Poput ljubavi, opire se razumu.

Volim o tijelu razmišljati kao o *lokaciji*; mjestu gdje se održava i oblikuje bivanje. Kada plešemo, duboko smo angažirani u bivanju.

Pišem ovo početkom 2026.; ne nazire se kraj ugnjetavanju, previranju i patnji u našem svijetu. Svakodnevno, dok svjedočimo kakve su sve strahote ljudi sposobni činiti jedni drugima i mašineriji moći koja financira i potiče nasilje prema ljudima i planetu, ples se čini lakim, beskorisnim odgovorom. Teško je zamisliti što bi plesni umjetnik mogao u svijetu kojem tako silno treba radikalna promjena i ozdravljenje.

No ipak – umjetnost je, poput nade, oblik ljubavi. Prkosno stvaralačka usprkos skrnavljenju, umjetnost je otapalo za okamenjene umove i melem za njihovo izlječenje. Umjetnost je ljepilo koje nas povezuje dok se borimo s temama – zajedno – na način drugačiji od vijesti, drugačiji od dokumenta i obrazovanja, drugačiji od mišljenja i društvenih mreža, drugačiji od aktivizma i prosvjeda, no ne nespojiv.

Kreativnost nam pomaže da združimo otpor i nadu kroz mala djela hrabrosti, znatiželje, dobrote i suradnje. U plesu i u stvaranju plesa pronalazimo dokaz da je čovječanstvo mnogo više od najnovijeg razornog globalnog neuspjeha.

No plesu ne treba opravdanje, ne treba mu objašnjenje. Sastoji se od nas, no ništa nam ne duguje. Samo se treba nastaniti u voljnom tijelu. Od tamo može prevesti neizrecivo, djelujući kao posrednik između nas i nepoznatog.

Ti nestajući tragovi ljepote u sadašnjici nas pokreću. I dok otjelovljujemo oboje u plesu i njegovu nestanku, spominjemo se svoje nepostojanosti. Istodobno, ako budemo pazili, ples će nam povremeno dati i da zavirimo u dušu.